

Vi får aldrig et rigtigt arbejde alligevel. Hvorfor skal vi så ud på arbejdsmarkedet og få det nederlag en gang mere? Og selv om man kan komme ind i en puljefordeling, hvor der ikke er rigtige job, siger de: Hvorfor skal vi derind og være en slags andenrangs mennesker?

Det ville være fint, hvis man sagde: Overgangsydelsen kombineret med skånejob. Det kunne lade sig gøre. Men det er nok ikke det, ministeren mener.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er rigtigt nok, at vi er lidt præcise i den tilbudsgivning; det er fuldstændig rigtigt forstået. Og det er sådan set, fordi vi mener, at hvis unge mennesker ikke får en uddannelsesmæssig bagage som grundlag for deres voksenliv på arbejdsmarkedet, ved vi med usvigelig sikkerhed, at det er dem, der bliver hyppigst ledige, det er dem, der bliver længst tid ledige, og det er dem, der risikerer at falde ud af arbejdsmarkedet til en førtidspension. Og derfor har vi faktisk en samfundsmæssig forpligtelse og interesse i at puffe lidt på og sørge for, at unge faktisk dygtiggør sig.

Vi har så selvfølgelig den forpligtelse at give nogle tilbud, som er gode, som har kvalitet, som giver dem nogle point til noget, som de kan bruge i forhold til det overliggende uddannelsessystem, og her taler jeg om de uddannelser, som måske har et lidt mere praktisk betonet indhold.

Og i en uddannelsessituation, må jeg sige, kan det tit og ofte også for unge mennesker opleves som stødende, hvis man sidder i præcis samme uddannelsessituation på samme uddannelsesbænk på et seminarium, eller hvor det nu kan være, og den ene sidder på en ydelse, som svarer til SU – som hjemmeboende eller udeboende – og den anden sidder på dagpenge. Det er faktisk stødende.

Det var faktisk noget af det, vi gjorde op med, da vi lavede arbejdsmarkedsreformen, og det er også det, der vil være gældende i det system, hvor vi siger, at de unge skal have nogle uddannelses tilbud, som de ikke kan sige nej til.

Det betyder selvsagt ikke, at vi vil presse en bestemt uddannelse ned over hovedet på folk. Vi ved da godt, at den motivation, der ligger hos den enkelte, er afgørende for, om de ledige får noget ud af det uddannelses tilbud og den uddannelse, de sættes i gang med. Det, en vejledning skal sikre og sørge for, er at få dem kanaliseret fornuftigt ind i noget, der interesserer dem, noget, der kan fastholde deres interesse.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg godt sige, at der er jo tænkt på de unge, som har stiftet familie, og som har forsørgerudgifter, og som skal ned på et lavere ydelsesniveau. Nu kan jeg ikke lige helt huske, om socialministeren har fremsat forslaget, men der bliver faktisk mulighed for supplerende bistandshjælp, for det er jo ikke meningen, sådan som vi tænker det, at unge mennesker, der har forsørgerbyrder, ikke skal kunne klare deres forsørgerbyrder i den situation; selvfølgelig skal de det. Og der er altså nogle muligheder for supplerende bistandshjælp, som naturligvis skal præciseres over for kommunerne.

Nu skal Folketinget i gang med udvalgsarbejdet, som jeg ønsker held og lykke med, og jeg vil godt i al den her snak om de ældre, som nu skal ud på arbejdsmarkedet, og om, at der slet ikke er brug for dem, udstyre udvalgets medlemmer med et stykke papir, som er lidt tankevækkende. For tilsyneladende er der noget, der peger i retning af, at i de områder, hvor der er størst chance for at få et arbejde, er der størst anvendelse af overgangsydelsen.

Jeg vil bare nævne et par tal. I Ringkøbing Amt, hvor ledigheden er nede på 6,2 pct., anvender 66,5 pct. af dem, der lever op til kravet om 12 måneders ledighed, overgangsydelsen. Og dér må man vel formode, at der er større chance for at få et job, når ledigheden er nede på 6½ pct.

Hvis jeg tager tallene for Københavns Kommune, er ledigheden oppe på 15 pct., men her er der altså kun 23 pct. af den målgruppe, der lever op til ledighedsancienniteten, der tager overgangsydelse.

Så det kan altså godt være, at vi tror og mener, at sådan tænker folk, og sådan er verden, men der er nu engang noget i tallene, der siger, at folk altså reagerer anderledes, end vi måske lige umiddelbart regner med, og at der faktisk godt kan være meget, der taler for, at der også for dem over 50 år er chance for at komme tilbage på arbejdsmarkedet. Og det er der jo rigtig mange der gerne vil.

Jeg synes ikke, at man helt skal glemme, at mange af dem over 50 år, der er gået på overgangsydelse, har følt, at de er blevet presset til det, de er måske blevet vejledt til det af deres arbejdsløshedskasse og af AF, hvad ved jeg, men de har i hvert fald følt, at de med den vejledning, de har fået, lige så godt kunne se i øjnene, at der ikke var brug for dem. Den opfattelse deler jeg ikke. Jeg tror, at der på arbejdsmarke-